

Roztoužená romantika

Ostravské Divadlo Petra Bezruče otevřelo divadelní sezonu, která tentokrát nese podtitul „roztoužená“, uvedením komedie skotského dramatika D. C. Jacksona Můj romantický příběh o fenoménu singles – tedy o nezadaných třicátnících.

K Bezručům se po pěti letech vrátil režisér Daniel Špinar, který společně s hostující dramaturgyní Ilonou Smejkalovou Jacksonův text – vzdáleně připomínající variaci na Deník Bridget Jonesové – upravil pro pěti skvělých ostravských herců. Autor hry totiž postavil do centra dění jen tři hrdiny – singly Toma (Ondřej Brett) a Amy (Tereza Vilišová) a jejich kolegyni z práce Sašu (Markéta Haroková) – a ve ztvárnění dalších šestnácti postav ponechal inscenátorům značnou volnost. Ostravský tým z nich vyzdvihl někdejší partnery ústřední dvojice – Alison (Sylvie Krupanská) a Calvina (zraněného Lukáše Melníka alternuje hostující skvělý Albert Čuba), důležité pro budování řady zápletek. Zbylé postavy pak v rozličných polohách a v návratech do minulosti hrají představitelé Toma a Amy.

V prvních dvou dějstvích se pod tlakem okolí Tom s Amy sblíží a jejich nepřilíh vydařený vztah autor nahlíží očima každého z nich. Z rozdílů jejich pohledu na situaci vyplývá napětí hry i mnoho komických situací. Tom se snaží být nad věcí, když zpočátku vidí Amy jako tak trochu nepřítažlivou starou pannu, za kterou se před přáteli stydí, v druhém dějství se vše obrací. V pojetí Ondřeje Bretta je Tom nevyzrálý a poněkud roztržitý, až nepraktický muž, přesto sympatický. Tereza Vilišová stejně věrohodně proměňuje Amy z neatraktivní nenalíčené ošklivky do relativně emancipované, i když neustále tápající ženy, nakonec přinucené řešit zásadní životní otázku.

Dan Špinar důsledně pracuje s herci, jimž nasadil téměř zběsilé groteskní tempo: v plném fyzickém nasazení kombinují slovní humor se situačním, v ostrých, téměř filmových střízích přecházejí z monologů do dialogů s reálnými partnery na jevišti, případně s imaginárními postavami, z nichž některé zároveň sami ztvárňují. Nezatěžuje je zbytečnými převleky kostýmů. Jednoduchou scénu s hlubokým průhledem dynamicky mění jen světlem a několika židlemi a drobnými rekvizitami z kancelářské budovy v diskotéku, bar, byty obou singlů či v další dějiště. Nezapomenutelný je pantomimický výstup Sylvie Krupanské, která coby Alison odváží středoškoláka Toma autem ze školy. Ironický podtext hry v závěru zvažní nečekaným otěhotněním Amy, také herectví se ztíší a zcivilní, a hra končí nečekaným vyústěním.

Bezruči tentokrát neexperimentují, ale pod taktovkou velmi zručného dirigenta nabízejí dokonalý herecký koncert, který pobaví a který je zároveň citlivou analýzou jednoho podstatného sociologického fenoménu současnosti.

Pavla Bergmannová / Divadelní noviny / 31. října 2013

Můj romantický příběh: Smutná hra, u které se publikum válí smíchy

Citová vyprázdňenost mladé generace a strach z navázání vážného vztahu a založení rodiny. Takové téma rozebírá tragikomedie Můj romantický příběh, kterou si ostravské Divadlo Petra Bezruče zvolilo jako úvodní titul své aktuální sezóny...

Skotskému dramatikovi D. C. Jacksonovi je 33 let. Jeho první celovečerní hra byla uvedena v roce 2008. Hra Můj romantický příběh byla poprvé uvedena v roce 2010 a doslova zazářila na edinburském festivalu, získala hlavní cenu a během dvou let ji viděli diváci v Londýně, následně pak v divadlech v Austrálii, Německu, Řecku, Srbsku, Slovinsku, Švédsku, USA, po uvedení v České republice se připravují další premiéry ve Francii, v Číně a v Japonsku. Čemu vděčí tato hra za tak nevšední zájem inscenátorů a tak velkou přízeň publika?

Jde o příběh pro pět herců, z nichž každý dostane velkou hereckou příležitost. Režiséři mají obrovský prostor pro uplatnění režijní invence. Jedná se o příběh ze života dnešních typických třicátníků, kteří žijí jako singles, tedy jako lidé, kteří jsou většinou ve věku 25 až čtyřiceti let, žijí sami a partnera mají tak řečeno „po ruce“ pro případ odbourání sexuální frustrace či naplnění potřeby společenského života po práci – tedy „mít někoho, kdo se mnou zapaří“... Obě dvě skutečnosti jsou autorem zpracovány jazykem dnešních mladých lidí mimořádně vtipným způsobem, takže i když jde o hru, která v podstatě je velmi smutná, publikum se chvílemi doslova „vájí smíchy“. V ostravském Divadle Petra Bezruče je Můj romantický příběh uveden v překladu Jakuba Škorpila a v režii Daniela Špinara, dramaturgyní inscenace je Ilona Smejkalová a výpravu navrhla Lucia Škandíková.

Hlavní postavu jedenatřicetiletého úředníka Toma hraje Ondřej Brett, jeho partnerku, třiatřicetiletou Amy ztělesňuje Tereza Vilišová. Roli firemní spolupracovnice obou hlavních postav Saši (34 let) režisér svěřil Markétě Harokové. Tomovu první lásku Alison z doby, kdy mu bylo šestnáct hraje Sylvie Krupanská. V roli Calvina muže, který byl vášnivě zamilován do Amy předtím, než začal chodit se Sašou, hostuje Albert Čuba v alternaci s Lukášem Melníkem.

V inscenaci se prolínají dvě roviny: běží reálný dialog, který je přerušován interpretací vnitřních hlasů jednotlivých postav. V první polovině je skutečnost podána z pohledu Toma, ve druhé půli pak z pohledu Amy. Naprosto stejné situace a stejně vyslovené věty budí úplně jiné vnitřní reakce, pokud jde o ženu, či muže. Už v textu je obrovský komický potenciál, který je navýšen o výborné herecké výkony všech účinkujících, ale také o mimořádně invenční režii Daniela Špinara (který vybral i hudbu k inscenaci). Ironizující jevištní metafory téměř doslovné „konzumace sexu“, pohybové kreace znázorňující vnitřní procesy při vstřebávání šokujících informací vyvolávají sice salvy smíchu, ale zároveň mrazí diváky v okamžiku, kdy po odeznění prvotního dojmu všem dojde, o co vlastně jde...

Ondřej Brett se v postavě Toma stylizuje coby v zásadě introvert podlehnuvší zájmu starší spolupracovnice Amy, samotná Amy ovšem Toma oslovuje jen proto, aby dokázala kolegovi Saše, že má na to upoutat zájem o něco mladšího kolegovi. Tématem hry ale nejsou jen na lásku chudé partnerské vztahy, ale ve druhém, hlubším a svým způsobem i důležitějším plánu je nastíněna politováníhodná citová vyprázdňenost velké části dnešní mladé a střední generace, a strach z navázání vážného vztahu a založení rodiny.

Divadlo Petra Bezruče soustředěně cílí na mladého diváka. Uvedením hry Můj romantický příběh i způsobem, jakým je inscenace vystavěna, se Bezruči doslova „trefili do černého“, Inscenační jazyk dokonale oslovuje především typického návštěvníka tohoto ostravského divadla a problematika je navýsost aktuální.

Ladislav Vrchovský / Ostravan.cz / 30. října 2013

Roztoužená tour u Bezručů začíná singles groteskou

To, jak těžké je najít si v dnešní době po třicítce partnera, vám ukáže Divadlo Petra Bezruče a jejich romantický příběh. V Ostravě nastudovali hru mladého skotského dramatika Daniela C. Jacksona Můj romantický příběh, ta nás provede složitou situací dnešních třicátníků, kteří si snaží najít partnera. Jackson hru napsal původně pro edinburský festival, později se hra uváděla v Londýně před vyprodaným hledištěm a momentálně je plánovaná či se už hraje skoro po celém světě. Můj romantický příběh můžete vidět také na prknech brněnského Divadla Buranteatre.

Ocitáme se v prostředí jakési čekárny, v rohu dokonce hraje televize (vysílá se Beverly Hills 902 10). Veškeré scény se odehrávají zde, v pouhém náznaku jiného prostředí. To, kde se zrovna v příběhu nacházíme, se zobrazuje na digitálním ukazateli uprostřed jeviště. Jde o vyprávění, kde obě hlavní postavy líčí jak svůj vzájemný vztah, tak vztahy minulé a hlavně své první lásky. Nechybí zde vtipné historky a také promluvy k publiku. Na problematiku vztahů po třicítce se podíváme z pohledu muže i ženy. Ovšem jejich vidění této situace se značně liší. Kde je potom pravda?

Jako první sledujeme vyprávění Toma. Je mu 31 let. Právě nastoupil do nové práce, žije sám a zdá se, že je stále zamilovaný do své lásky z dětství Alison. Na jednom pátečním večírku s novými kolegy potká Amy. Po nespočtu drinků skončí u ní doma. A co teď? Tom se náhle dostal do ne velmi žádaného vztahu. Jak z něj ven? Amy je 33 let. Všechny její kamarádky jsou dávno vdané, jen ona stále nenachází toho pravého. Jednou se na páteční stmelovací skleničce s kolegy trochu více opije a skončí s Tomem, který právě začal pracovat u ní ve firmě. Ani se jí moc nelíbí, ale rozhodne se v tomto vztahu dále pokračovat hlavně proto, aby dokázala své kolegyni Saše, že ona je také schopná s někým chodit.

Po přestávce se ovšem začíná vše dramatizovat. Ukazatel uprostřed jeviště je mimo provoz a v televizi je místo Beverly Hills jen zrnění. Amy je těhotná. Nastává tedy důležitá otázka: nechat si dítě, nebo jít na potrat? Oba dva hlavní hrdinové opouští od jednostranného vidění a pokouší se problém vyřešit společně jako pár.

Autor skvěle poukazuje na život dnešních třicátníků, tzv. singles. A určitě se nejedná pouze o kariéristy, kteří si nehledí ničeho jiného než vysokého postu ve firmě. Jde také o ty, co si nesou šrámy na duši v podobě zmařených vztahů a nepovedených prvních lásek. O ty, kteří snad vypadají, že hledat přestali, avšak někde v hloubi usilovně pátrají po lásce na zbytek života. Hra je postavena především na spoustě textu hojně protkaném vtipnými hláškami a komentáři směrem k publiku. Má spád a určitě se u ní nebude nikdo nudit. Hlavní herecké duo Tereza Vilišová a Ondřej Brett předvedlo opravdu skvělý výkon. Zapůsobil také dynamický Albert Čuba v roli Amyny první lásky Calvina. Hra byla původně napsaná pro více herců. Režisér Daniel Špinar a dramaturgyně Ilona Smejkalová ji však pojali komorněji a pětice herců

zvládá skoro dvacet rolí. Velmi dobrá je práce s osvětlením jeviště, především v druhé polovině, kde výrazně podtrhuje napjatý děj. Zajímavé bylo také zasadit příběh do čekárny, jejíž pravý smysl pořádně pochopíme až v závěru představení.

Odcházejíc z divadla si možná klademe otázku, jak to vlastně dopadlo? Byl to šťastný konec? Nebo to bylo pouze schůdné a logické řešení tohoto krátkého romantického příběhu?

Veronika Svobodová / Generace21.cz / 12. října 2013

Můj (málo) romantický příběh

Sblížení dvou lidí může začínat vzájemným okouzlením, ale taky úplně jinak. Třeba trapně a směšně, jak to popisuje skotský dramatik D. C. Jackson v drsné a chytlavé komedii o vztahu dvou třicátníků „od vedle“, ironicky nazvané Můj romantický příběh. Po celém světě je dnes úspěšně uváděna jeho hra s monology herců obrácenými k publiku, v nichž muž a žena popisují proběhlé situace vlastním deformovaným prožitkem. V Divadle Petra Bezruče ji inscenoval hostující režisér Daniel Špinar, premiéra se uskutečnila v pátek 27. září 2013.

Původní text má šestnáct postav, jejich počet režisér snížil na nezbytných pět herců, ostatní nahradil hovorem po telefonu anebo fiktivní přítomností. Kromě ústřední dvojice Toma a Amy jsou tu Alison a Calvin, s nimiž kdysi měli důvěrný vztah a pak kolegyně z kanceláře Saša. Soustředění na herečkový projev napomáhá takřka vyprázdněná scéna, jejíž hluboký střed slouží jako průchozí prostor, taneční parket nebo dějiště vzpomínkových scén. To hlavní se odehrává v popředí, kde stojí řada židlí natočených do hlediště, vlevo je přístroj na vodu, vpravo pokojová květina. Nad scénou běží elektronický název upřesňující místo děje.

V první části vypráví nový zaměstnanec Tom svou verzi událostí týkajících se vztahu s Amy, v té druhé to zcela jinak vykládá Amy a teprve třetí část přinese rozuzlení, které zdaleka není jednoznačné. V průběhu děje oživnou také vzpomínky těch dvou na první zamilování a konfrontace se současností. Přitom režisér vtipně zvýraznil subjektivnost pohledu každého z hrdinů tím, že ten vyprávějící svou verzi nosí brýle, v poslední části brýle mizí. Kouzlo dramatu spočívá na rozehrání situací, které jsou univerzální, vyjadřují ducha doby, mohou se stát u nás jako kdekoli jinde. Hrdinové jsou sebestřední a uzavření v projevu svých citů, hlídají si svou svobodu a nechtějí se dotknout toho druhého. Z toho všeho povstává mnoho tragikomických nedorozumění. Jazyk hry je jadrný a ostrý, vždyť jde o to podělit se s divákem o vlastní myšlenky, v nichž je každý sám tím nejdůležitějším, tak jaképak servítky.

Tom v podání Ondřeje Bretta je nevyhraněný, nevyzrálý a trochu křečovitý, ale sympatický svou nešikovností, jakéhosi prozření a procítění nabývá až prostřednictvím Amy. Ta je v podání Terezy Vilišové už vyzrálou ženou, která je nucena slevit ze svých představ a nakonec musí čelit obtížné situaci sama. Je obdivuhodné, jakou osobnost herečka vystavěla. Líčením i chováním je až k nepoznání jiná než v dřívějších rolích, přesvědčivě se proměňuje z poddajné v suverénní a pak poraženeckou, strhává na sebe pozornost psychologickým prožitkem, který se zračí v každém záchvěvu její tváře. Svým výkonem ukázala, že ve své generaci je v Ostravě herečkou s největším potenciálem. Postavy hry jsou v kristových letech, kdy mládí pomalu odchází, ve vzpomínkách vidíme, jak s prvním zamilováním začíná končit jejich

nemotorná, dnes úsměvně působící puberta. Amy a Tom jsou konfrontováni se svými někdejšími láskami, porovnávají, jak vypadali tehdy a jací jsou dnes. Sylvie Krupanská jako Alison se přerodí z rozjívěné holky do usedlé matky a Albert Čuba j.h. jako Calvin se z revoltujícího mladíka změní v rezignovaného muže. Markéta Haroková jako Saša, kolegyně Amy a Toma, si samotou kompenzuje výstředními aktivitami, ale když najde partnera, tak se zklidní. Ti všichni jmenovaní se s rolemi vypořádali velmi dobře a barvitě doplňují výkony Vilišové a Bretta.

Špinarova inscenace názorně ukazuje, že text hry je jen východiskem pro režisérův výklad. Můj romantický příběh může být pojat jako výborná zábava s lehce poučným závěrem, jak to loni v Ostravě předvedl brněnský Buranteatr. Daniel Špinar míří výše: oprostil se od komediálních převleků, ilustrujících předmětů a podružností a soustředil se na postavy samé, přičemž zdůraznil osobnost hrdinky, která převyšuje svého partnera. Rozdílné pojetí je zřejmé zejména v třetí části, kdy atmosféra houstne a jiskřivá komedie se láme do psychologického dramatu, v němž se obnažují lidské kvality. Takové spojení zábavy a hlubšího záberu vyúsťujícího v katarzi považuji za šťastné zahájení roztoužené sezóny u Bezručů.

Milan Líčka / Ostravablog.cz / 11. října 2013

Amy, Tom a velký, trochu zpožděný aplaus pro Terezu Vilišovou

Nejsem -náctiletá, dokonce už ani -cetiletá, a už vůbec nejsem "single". Přesto jsem z premiéry Mého romantického příběhu v Divadle Petra Bezruče (4. října 2013) odcházela nasycená, napojená a nadšená. Uživala jsem si jako po každém povedeném divadelním představení: dojmy, vjemy a zážitky jsem si nesla sebou a mohla si s nimi hrát a snad si o nich i trochu podumat.

Stejnou hru jsem měla příležitost vidět před pár měsíci na festivalu Dream Factory a na ostravskou premiéru jsem se doslova vnutila, protože jsem zkrátka chtěla vědět, co s tím "bezručí" vyvedou. Chtěla jsem si připomenout a oživit skvěle napsaný, řízný text velmi mladého (vzhledem k mým šedinám) skotského autora Daniela C. Jacksona. A vlastně jsem ani nic moc navíc nečekala. Ale musím říct, že mne bezručovská inscenace - v tom nejlepší smyslu - zaskočila. Možná i trochu zasáhla. Inscenace brněnského Buranteatru určitě patřila k tomu, co na festivalu stálo za vidění. Už první věty, vyslovené na jevišti, nutily srovnávat. Jenže počínaje scénou a výpravou ostravští tvůrci šli úplně jinudy. Stroze, drsně, prostě až na kost. Z inscenace Buranteatru jsem si odnesla především skvělý text (díky překladu Jakuba Škorpila), vynikající výkon představitele Toma (Martin Tlapák), místy poněkud slovenskou dikci představitelky Amy (Paulína Labudová) a téměř artistické výkony obou dalších herců, kteří se téměř zázračně proměňovali, aby zvládli zahrát všechny ostatní postavy (bylo jich šestnáct, dvacet, už ani nevím...). A dohromady to byla nejvíc ze všeho tak trochu nezávazná psina. Bezručovští tvůrci dostali svoje představení - chválabohu - jinam.

Přesto, že jsem se coby divák mohla smát i chechtat až na půdu, právě ostravská inscenace mne mnohem spíš než ta brněnská vtáhla do další, mnohem podstatnější (a mrazivější) dimenze. Patří jistě k osvědčeným kvalitám souboru Divadla Petra Bezruče, že umí divákům poskytnout právě takový emocionální koktejl. Úžasné namíchaný mix povrchnosti a potřeby podstatnějších jistot hloubku Jacksonova příběhu zesiluje. Tvůrci představení skvěle ztvárnili neschopnost (či nechotu) hlavních hrdinů

vyjádřit, bez čeho se našinec v životě – navzdory dobové módě a jakýmsi pofidérním trendům – neobejde, zatímco se zoufale potýká s vlastním etickým gulášem, banalizací a devalvací všeho, co v postmoderním světě téměř už ztratilo smysl. Ostravský Můj romantický příběh není jen zábavná konverzačka, pohrávající si s báječně explozivním, a přesto zcela adekvátním slovníkem. Ostatně výborný překlad Jakuba Škorpila rozhodně patří i v ostravské inscenaci ke skvělým odrazovým můstkům pro všechny další účastníky této krutě sebeironické love-story.

Ráda si čas od času dopřeju magično divadelního představení. Je mi jasné, že divadlo – stejně jako film - je fantasticky kolektivní událost a špičkový režisér je něco jako divizní generál a kouzelník v jedné osobě (vnímám to vždycky, když mi zdánlivě odtažitě téma v duši rozezní jakousi vnitřní sirénu a donutí mne uvědomit si, že dění na jevišti je mi mnohem bližší, než bych předpokládala). Daniel Špinar takový režisér je. V úžasné zkratce dokázal představit grotesknost nanicovatého bytí Toma a Amy, kteří by se stejně dobře mohli jmenovat Péťa a Lucka, nebo Ondra a Katka, protože takových je momentálně všude kolem až moc. S minimální výpravou dokázal to, kvůli čemu já osobně do divadla chodím. Snad to můžu nazvat „kouzlem divadla“ – to když vás hra tak pohltní, že zapomenete, v jakém městě zrovna vdechujete benzopyreny, nebo že žijete v metropoli, která nejvíc ze všeho připomíná Ukrajinu krátce po pádu sovětské moci. Přestanete rozlišovat, kde končí scéna a začíná hlediště, a najednou víte, že postavy na scéně nejsou žádná konstrukce, že je prostě znáte, jako byste vyrůstali vedle nich. A - ruku na srdce - vyrůstali jste. S vzájemnou odcizeností a nepochopením bojujeme všichni a pořád - na ulici, v práci, doma.

Můj romantický příběh sice zahajuje Tom, bezručovské inscenaci ale dominuje Amy Terezy Vilišové. Jako by na scénu přišla z jakéhosi zamyšleného ticha a teprve postupně ukazovala, co v sobě má. Právě ona dávala představení sílu, vášeň, komično i zatracení přesně v míře, jaká byla třeba. Tereza Vilišová svoji Amy nehrála, ona jí při premiéře byla. Žila Aminy frustrace, zklamání, toužení i beznadějí. Tom v podání Ondřeje Bretta hrál tak trochu druhé housle. Ale možná pro svůj sólový part teprve zraje. Upřímně řečeno - zahajovat premiéru není vůbec snadné, navíc konkrétně první věty, které Tom na jevišti vysloví, jsou pro vyznění všeho následujícího málem zásadní. Je to právě Tom, kdo vám hned na začátku vpálí pecku mezi oči, a než se vzpamatujete, žene vás dál houštinami povrchnosti, cynismu a životních marností. Ale byla to Tereza Vilišová, kdo mě svým výkonem donutil uvědomit si, že to, co se přede mnou na jevišti odehrává, není jen a jen komedie, ale svého druhu i tragédie doby, v níž žijeme. Že hra Daniela Jacksona je skutečně pozoruhodným divadelním příspěvkem k přemýšlení o světě, v němž žijeme. A v tom je síla divadla. A v tom je moc kvalitních divadelníků. A těch zase tak moc není.

Dana Havlenová / Blog.idnes.cz / 7. října 2013

„Můj romantický příběh“, jaký je ten váš?

Divadlo Petra Bezruče uvedlo v letošní roztoužené sezóně svou první premiéru, hru současného mladého skotského dramaturga D. S. Jacksona Můj romantický příběh. Univerzální hořkosladké drama, které se může odehrávat v kterémkoliv městě. Tedy všude tam, kde žijí, pracují a (ne)milují se mladí lidé. Zoufale hledající, zoufale doufající a snad i nakonec šťastně nacházející... třeba lásku.

„Kde si můžete někoho najít, kde se lidi nejčastěji seznamují? V hospodě, v tělocvičně, v supermarketu... blbost! Pokud jste si někoho nenašli ještě na škole, oženíte se nejspíš s nějakou krávou z práce.“ Přesně těmito slovy, opředěnými bohužel tvrdou nití reality, hlavní hrdina Tom startuje jeden naprosto obyčejný romantický příběh dvou naprosto obyčejných lidí.

Děj je nezvykle vyprávěný „nadvakrát“, pohledem obou hlavních hrdinů. Paměť muže (Toma) a ženy (Amy) se přitom liší, jako by se v inscenaci dokázalo ono tvrzení „muži jsou z Marsu a ženy z Venuše“. Kde je ale pravda? Tom, svobodný třicátník, nastupuje do nové práce. Nesnaží se vynikat, nechce se s nikým bavit nebo se snad účastnit stmelovacích akcí. Přesto na jednu takovou vyrazí, to když ze zdvořilosti přijme pozvání kolegyně Saši. Na párty se potkává s Amy... slovo dá slovo a večer končí u ní doma. A je vcelku zřejmé, že ke čtení básní rozhodně nedojde.

„Naše inscenace by měla být jakýmsi ironickým a vtipným návodem, jak se v zamotaném vztahovém bludišti dnešního světa vzájemně najít, propojit a znovu nezabloudit!“ Ilona Smejkalová, dramaturgyně příběhu

Amy, svobodná třicátnice, pracuje ve stejné kanceláři už léta. Spíše přežívá a vesměs se těší jen na páteční večírky, kterými se snaží pravidelně vymanit z nudného stereotypu. Na jednom z nich potkává nového kolegu – Toma. Slovo dá slovo a večer končí u Amy doma. Připadá vám to povědomé? Přesně tímto způsobem děj probíhá. Nejdříve z pohledu Toma, následně Amy. I když se to může zdát jako nesmyslné uvedení téhož příběhu, aktéři realitu vnímají až příliš odlišně. Divák má možnost nahlédnout do myšlenek obou hrdinů, ti totiž své vnitřní monology vypovídají nahlas. Všechny úvahy a potlačované názory vycházejí na povrch přímo, a tak je velmi lehké se s nimi ztotožnit a následně vztáhnout na sebe sama. Věřte, že se v mnohých velmi rychle najdete. Tak jako hra prokládána střípky myšlenek, brzy zavítá i do minulosti, do vzpomínek prvních lásek. Povedené přechody v čase ukazují proměnu hrdinů v pubertou postižené já – stěžejní situace vlastního dospívání, na kterou se až příliš upnuli. Právě tady inscenace jasně popisuje, jak je paměť milosrdná, a poukazuje na to, že lidé mají tendence idealizovat si bývalé partnery.

„Myslím si, že teď je téma hledání partnera po třicítce takový fenomén především proto, že je úplně jiná doba. Nabízí se spousta možností, nic není problém, způsoby komunikace se zrychlují, ale lidé jako by kvůli tomu byli mnohem zranitelnější, neschopnější. Žijeme ve velmi odcizené době.“ Daniel Špinar, režisér

Zatímco první část představení baví a nutí diváky k téměř nepřetržitému smíchu, druhá polovina dostává hořkosladkou dramatickou příchuť, když se obě postavy setkávají v čekárně. Inscenace se v tu chvíli dostává do drsně reálné roviny, kterou dokresluje mrazivá melodie v pozadí... Jestli i tentokrát dojde k happyendu, to už odhalte sami. Dramatizace Ilony Smejkalové, režie a výběr hudby Daniela Špinara a v neposlední řadě výborné herecké výkony napovídají skvělému startu Roztoužené sezóny Bezručů.

Petra Polesová / Sokolska33.cz / 30. září 2013